

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.479 van 7 maart 2002
in de zaak A. 69.681/VII-14.316.**

In zake : de gemeente ZAVENTEM,
die woonplaats kiest bij
advocaten A. DE BECKER en A. DANCKAERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Ernest Allardstraat 35-37

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordig door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat D. DE GREEF,
kantoor houdende te ZELLIK,
Noorderlaan 30

tussenkommende partij :

de n.v. ALUMETAL,
die woonplaats kiest bij
advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en partners,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente ZAVENTEM op 4 juli 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 6 mei 1996 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling, waarbij het beroep dat de n.v. ALUMETAL had ingesteld tegen de beslissing van 9 november 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant, houdende het verlenen van de vergunning om haar inrichting gelegen te 1930 Zaventem, H. Henneaulaan, nr 12, verder te exploiteren, gegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt gewijzigd en aangevuld;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 24 januari 1997;

Gelet op de beschikking van 30 januari 1997 die de tussenkomst van de n.v. ALUMETAL toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 7 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 december 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BECKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat D. DE GREEF, die verschijnt voor de verwerende partij en van advocaat P. FLAMEY, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 1 juli 1966 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant aan Georges BOEDT, rechtsvoorganger van de tussenkomende partij, een exploitatievergunning voor het anodiseren en polijsten van aluminiumprofielen, aan de Nossegemstraat te Zaventem.

De vergunning wordt verleend voor een termijn verstrijkend op 1 juli 1996.

Op 6 oktober 1988 levert de directeur van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij een vergunning af voor het lozen van ander dan normaal huisafvalwater met een maximum debiet van 25 m³/dag in de openbare riool voor onbeperkte termijn, ingevolge artikel 71 van Vlarem I ingekort tot 1 september 2011.

1.2. De bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant verleent op 9 november 1995 aan de tussenkomende partij een hernieuwingsvergunning voor haar inrichting voor het behandelen van aluminiumprofielen en -platen.

De vergunning wordt evenwel slechts verleend voor een termijn van twee jaar.

In de aanhef wordt onder meer overwogen “dat door haar overdreven omvang en de hinderlijke aard van de activiteiten de inrichting planologisch onverenigbaar is met de omgeving” en dat “gezien de ligging van het bedrijf, de globale toestand van de betonnen constructie, de plaatsing van een afvalwaterbehandelingsinstallatie, het vervangen van de ondergrondse enkelwandige houder van 20.000 l voor de opslag van gasolie, de hinder voor de onmiddellijke omgeving en het mogelijk gevaar voor bodemverontreiniging door de lekkende baden de herlokalisatie van het bedrijf binnen een korte termijn noodzakelijk is”.

1.3. Met een aangetekend schrijven van 18 december 1995 gaat de tussenkomende partij tegen deze beslissing in beroep bij de minister.

1.4. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht :

- a. De afdeling stedenbouwkundige vergunningen adviseert principieel gunstig.
- b. Het advies van de Vlaamse Milieumaatschappij is gunstig op voorwaarde dat er voldaan wordt aan de van toepassing zijnde reglementering betreffende de lozing van huishoudelijk- en bedrijfsafvalwater, afkomstig van bedrijven die non-ferrometalen produceren en bewerken, in oppervlaktewater.
- c. De afdeling milieuvergunningen van AMINAL stelt voor het beroep ongegrond te verklaren en de beslissing van de bestendige deputatie te bevestigen.
- d. De gewestelijke milieuvergunningscommissie stelt met eenparigheid van stemmen voor het beroep gegrond te verklaren en de vergunning te verlenen voor een termijn van twintig jaar, zij het weliswaar onder de bijzondere voorwaarde dat de exploitant binnen zes maanden na ondertekening van het besluit in overleg met een milieudeskundige, erkend in de discipline bodem, een saneringsplan dient op te stellen met een concept van nog noodzakelijk te treffen maatregelen met betrekking tot bodem- en grondwaterbescherming.

1.5. Op 6 mei 1996 wordt het bestreden besluit genomen.

Het willicht het beroep in en verleent de vergunning voor een periode van twintig jaar.

Tevens wordt volgende bijzondere voorwaarde opgelegd :

“Artikel 4 : de exploitant dient binnen de 6 maand na ondertekening van onderhavig besluit in overleg met een milieudeskundige, erkend in de discipline bodem, een saneringsplan op te stellen met een concept van nog noodzakelijk te treffen maatregelen m.b.t. bodem- en grondwaterbescherming. Het saneringsplan dient ter goedkeuring voorgelegd te worden aan de Afdeling Milieuvergunningen. In het saneringsplan worden tevens uitvoeringstermijnen voor de respektievelijke saneringen voorgelegd. Deze termijnen mogen de datum van 1 juli 1998 niet overschrijden”.

Het besluit is voornamelijk gestoeld op volgende motieven :

“Overwegende dat de inrichting gelegen is in een gebied voor ambachtelijke bedrijven of voor kleine en middelgrote ondernemingen volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse (KB van 07.03.1977);

Overwegende dat de inrichting volgens het voormelde gewestplan langs alle zijden grenst aan een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter en gelegen is op een afstand van ca. 750 m van woongebied met landelijk karakter, ca. 200 m van een woonuitbreidingsgebied, ca. 50 m van parkgebied;

Overwegende dat er geen algemeen plan van aanleg, noch bijzonder plan van aanleg bestaat;

Overwegende dat er zich binnen een straal van 100 m een twintigtal woningen bevinden;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp uitmaakt van de voormelde milieuvergunningsaanvraag, verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat het hier hoofdzakelijk een inrichting betreft voor het anodiseren van aluminiumprofielen; dat de aanvraag het verder exploiteren beoogt, gezien de vroegere vergunning vervalt op 1/7/1996 ;

Overwegende dat de op het gewestplan aangegeven KMO-zone enkel de betrokken inrichting omvat; dat er geen bufferzone is voorzien tussen de inrichting en het aangrenzende woongebied; dat een woning op 2 meter en één op ca. 4 m van de inrichting staat;

Overwegende dat tijdens een plaatsbezoek geen overdreven geluids- en geurhinder naar de omgeving toe werd waargenomen; dat de verkeershinder die het bedrijf kan veroorzaken minimaal is;

Overwegende dat tijdens een plaatsbezoek eveneens werd vastgesteld dat de algemene toestand van de inrichting, meer bepaald de ruimte waarin de anodisatie plaats vindt, eerder onderkomen is door de inwerking van de zure atmosfeer op de muren en door het morsen van zuren en spoelwater op de vloer; dat de exploitant begonnen was met het herschilderen van de muren en de zoldering van de ruimte waarin de anodisatie gebeurt; dat verscheidene baden in zo'n slechte toestand zijn dat er mogelijks gevaar bestaat voor doorsijpeling naar het grondwater;

Overwegende dat het water in de spoelbaden continu doorloopt en geloosd wordt in de openbare riolering; dat deze riolering in de Zenne terecht komt doch in de toekomst zal verbonden worden met de RWZI Brussel Noord, die echter niet binnen de 5 jaar zal operationeel zijn; dat om deze reden de normen voor lozing in oppervlaktewater werden opgelegd; dat hoogstwaarschijnlijk een afvalwaterbehandelingsinstallatie zal nodig zijn om de gestelde normen te halen;

Overwegende dat eveneens werd vastgesteld dat, vermoedelijk door recente wegenwerken aan de Henneaulaan vóór het bedrijf, de voorgevel, de tussenmuren en een deel van de vloer bewogen zijn en verscheidene centimeterbrede scheuren vertonen; dat door het stutten van de gevel het gevaar voor

instorting voorlopig geweerd is; dat het waarschijnlijk is dat zware investeringen nodig zullen zijn om het gebouw terug veilig te maken;

Overwegende dat gelet op het ambachtelijk karakter van het bedrijf, niet kan gesteld worden dat een dergelijk bedrijf dient geweerd uit een KMO-zone; dat het ontbreken van een bufferzone niet de fout is van het bedrijf maar van het niet voorzien van een dergelijke bufferzone bij het verlenen van de bouwvergunningen voor de randpercelen; dat dan ook niet zonder meer kan gesteld worden dat dit bedrijf dient te herlokalisieren;

Overwegende dat het duidelijk is dat belangrijke investeringen noodzakelijk zijn om een verdere exploitatie conform de opgelegde vergunningsvoorwaarden mogelijk te maken; dat het bedrijf het bewijs dient te leveren dat het deze saneringen ook effectief wenst door te voeren; dat om die reden de vergunningsvoorwaarden van het beroepen besluit worden aangevuld met de eis tot het opstellen van een saneringsplan; dat mits het doorvoeren van deze saneringen deze inrichting op deze plaats verder kan uitgebaat worden zonder overdreven hinder voor de omgeving ;

Overwegende dat de aanspraken en bezwaren aangehaald door de beroepindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- de inrichting hoort inderdaad thuis in een KMO-zone, maar is uiteraard gehouden de daarvoor geldende voorschriften na te leven zodat hinder naar het aangrenzende woongebied minimaal is;
- de opgelegde lozingsvoorwaarden moeten mits de nodige investeringen haalbaar zijn ; de norm voor zwevende stoffen is niet uitermate streng;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, mits naleving van aangepaste milieuvergunningsvoorwaarden, tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat teneinde de exploitatie van de inrichting bestaanbaar te maken met de omgeving, zowel op het vlak van de risico's voor de externe veiligheid als op het vlak van de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting, het evenwel noodzakelijk is vergunningsvoorwaarden op te leggen die met de toepassing van een beste beschikbare schone technologie die geen overmatige hoge kosten meebrengt, technisch haalbaar zijn; dat op basis van de vanuit dit uitgangspunt gehanteerde technische criteria en de van toepassing zijnde normen, deze noodzakelijke voorwaarden kunnen worden geconcretiseerd als omschreven in het beschikkende gedeelte”;

2. Ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partij opwerpen dat de door artikel 270, tweede lid, van de Nieuwe Gemeentewet voorgeschreven machtiging van de gemeenteraad aan het college van burgemeester

en schepenen om de vordering in te stellen, niet, of niet voorafgaandelijk, werd verleend;

Overwegende dat de verzoekende partij de bedoelde machtiging, verleend op 25 november 1996, heeft voorgelegd; dat die machtiging kan worden verleend tot het sluiten der debatten; dat de exceptie wordt verworpen;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij betoogt dat het college van burgemeester en schepenen in een hiërarchisch verband staat tot de minister van leefmilieu en daarom niet op ontvankelijke wijze het voorliggend annulatieberoep kon instellen;

Overwegende dat de gemeente wat de voorliggende vordering betreft geenszins hiërarchisch aan de minister is ondergeschikt; dat alleen daarom reeds de exceptie moet worden afgewezen;

2.3. Overwegende dat de tussenkomen partij aanvoert dat de verzoekende partij niet over het vereiste rechtmatig belang beschikt, omdat deze partij het beroep zou hebben ingesteld “om haar tegenslagen uit een burgerlijke procedure met de tussenkomen partij te boven te komen”;

Overwegende dat de verzoekende partij betoogt dat zij opkomt voor de vrijwaring van “de ruimtelijke en stedenbouwkundige aspecten en voorschriften van de gemeente”;

Overwegende dat een gemeente over het rechtens vereiste belang beschikt om op te komen tegen een beslissing waarvan zij van oordeel is dat ze haar leefmilieubeleid doorkruist; dat de exceptie wordt verworpen;

3. Gegrondheid van het beroep

3.1. Eerste middel

3.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de standpunten van de partijen m.b.t. het eerste middel als volgt kunnen worden weergegeven :

3.1.1.1. Het middel wordt in het **verzoekschrift** als volgt geformuleerd :

“Schending van de motiveringsplicht door gebrek aan motivering, of wegens gebrekkige motivering of niet afdoende motivering en tegenstrijdige motivering, die gelijk te stellen is met gebrek aan motivering.

VERKLARING

1. Ten onrechte stelt de beslissende Overheid dat vanuit het oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting verenigbaar is met de voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;
Immers, de beslissing vermeldt zelf dat er zich binnen een straal van 100 meter een 20-tal woningen bevinden;
Redelijkerwijze kan men dan ook niet besluiten dat de exploitatie verenigbaar is met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;
Weliswaar stelt de beslissing dat de inrichting ligt in het Gewestplan aangegeven KMO-zone. Nochtans dient opgemerkt dat deze KMO-zone enkel de betrokken inrichting omvat. Ten onrechte houdt de Overheid rekening met het feit dat de inrichting ligt in een woongebied, en namelijk in de dichtbebouwde kom van de Gemeente. De beslissing vermeldt zelf dat er een woning staat op 2 meter en één op 4 meter van de inrichting. Ten onrechte stelt de Overheid ook dat de inrichting een ambachtelijk karakter heeft. Uit de feitelijke beschrijving van het bedrijf blijkt duidelijk dat het hier om een industriële activiteit gaat. Bij haar beslissing steunt de Overheid zich dus op onjuiste feitelijke elementen.
2. Ten onrechte stelt de beslissing dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting, veroorzaakt door de exploitatie, mits naleving van aangepaste milieuvergunningen tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt om dan de vergunning toe te kennen.
Uit deze vaststelling blijkt reeds dat de exploitatie niet verder kan gebeuren, zonder risico's voor de veiligheid, de hinder, nefaste effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens.
Ook stelt de beslissing zelf vast dat :

‘bij het plaatsbezoek werd vastgesteld dat de algemene toestand van de inrichting, meer bepaald de ruimte waarin de anodisatie plaatsvindt, eerder onderkomen is door de inwerkingen van de zure atmosfeer op de muur en door het morsen van zuren en spoelwater op de vloer; ... dat verscheidene baden in zo een slechte toestand zijn dat er mogelijks gevaar bestaat voor doorsijpeling naar het grondwater’.

Ook stelt de beslissing vast ‘dat het water in de spoelbaden continu doorloopt en geloosd wordt in de openbare riolering; dat deze riolering in de Zenne terechtkomt, doch in de toekomst zal verbonden worden met de RWZI Brussel-Noord, die echter niet binnen de 5 jaar zal operationeel zijn’.

Verder stelt de beslissing nog dat vastgesteld werd ‘dat de voorgevel, de tussenmuren en een deel van de vloer bewogen zijn en verscheidene centimeterbrede scheuren vertonen; dat door het stutten van de gevel, het gevaar voor instorting voorlopig geweerd is; dat het waarschijnlijk is dat zware investeringen nodig zullen zijn om het gebouw terug veilig te maken’.

Uit deze vaststelling volgt weer dat een voor de omgeving gevaarloze exploitatie hic et nunc niet mogelijk is.

3. De beslissing stelt ook dat belangrijke investeringen noodzakelijk zijn om een verdere exploitatie conform de vergunningsvoorwaarden mogelijk te maken; ‘dat het bedrijf het bewijs dient te leveren dat het deze sanerings- en ook effectief wenst door te voeren’.

Hieruit blijkt weer dat de beslissing lichtzinnig genomen werd en zonder rekening te houden met de gebreken van de exploitatie en de nadelen die er uit voortvloeien voor de omwonenden, het milieu, etc. ... Het bewijs ligt niet voor dat de vergunningaanvrager saneringswerken wenst uit te voeren.

Het is dan ook onverantwoord dat de Overheid een vergunning verleent voor 20 jaar.

4. Tenslotte stelt de beslissing nog dat aan artikel 4 wordt toegevoegd : ‘De exploitant dient binnen de 6 maand na ondertekening van onderhavig besluit, in overleg met een milieudeskundige, erkend in de discipline ‘bodem’, een saneringsplan op te stellen met een concept van nog noodzakelijk te treffen maatregelen met betrekking tot bodem- en grondwaterbescherming. Het saneringsplan dient ter goedkeuring voorgelegd te worden aan de afdeling ‘Milieuvergunningen’ ...’.

Uit deze motivering blijkt eens te meer dat de Overheid een beslissing heeft genomen, lichtzinnig, zonder kennis te hebben van een saneringsplan en dus van de werken die zullen uitgevoerd worden om de schadelijke gevolgen van de exploitatie in te dijken.

Uit het vorige volgt dan ook dat de motivering, die de beslissing moet gronden, op zijn minst gebrekkig is, niet afdoend en deze motivering niet de beslissing kan dragen die een vergunning verleent voor 20 jaar”.

3.1.1.2. De verwerende partij repliceert in haar **memorie van antwoord** dat de minister overwoog dat, gelet op het ambachtelijk karakter van het bedrijf, niet kan worden gesteld dat een dergelijk bedrijf dient geweerd te worden uit een K.M.O.-zone. Het ontbreken van een bufferzone is niet de fout van het bedrijf maar van het niet voorzien van een dergelijke bufferzone bij het verlenen van de bouwvergunningen voor de randpercelen. Hieruit blijkt dat het gemeentelijk bouwvergunningsbeleid van de verzoekende partij zelf aan de basis ligt van de situatie van verwevenheid van K.M.O-zone en woongebied ter plaatse.

De minister vermeldt hoe de risico's mits naleving van de gepaste vergunningsvoorwaarden kunnen beperkt worden, en hij vermeldt deze voorwaarden. De motiveringsplicht is dan ook niet geschonden.

De vergunning wordt afhankelijk gemaakt van de naleving van de voorwaarden van Vlarem II en van het opstellen van een goed te keuren saneringsplan. Wordt niet voldaan aan de voorwaarden, dan is er geen vergunning meer.

Het besluit is uitvoerig gemotiveerd, er is geen tegenstrijdigheid tussen motivering en dispositief.

3.1.1.3. In de **memorie van wederantwoord** doet de verzoekende partij gelden dat op het gewestplan de bestemming K.M.O-zone werd aangeduid voor de betrokken percelen omdat "aan het genoemde bedrijf een uitdovend karakter werd gegeven".

De verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat het bedrijf wordt uitgebaat in een dichtbebouwde kom van de gemeente.

Het gaat niet om een ambachtelijk bedrijf, maar om een industriële exploitatie.

De verzoekende partij herhaalt dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig en onvolkomen is. De verwerende partij erkent dat er grote gevaren zijn voor de bezoedeling van het grondwater en dat daar de eerste vijf jaar niet kan aan verholpen worden, en zij wijst op het instortingsgevaar voor de gevel maar zegt niets over de noodzakelijke herstellingen.

Er wordt wel een saneringsplan vereist, doch er zijn niet alleen gevaren voor de bodem en het grondwater.

3.1.1.4. In het **verzoekschrift tot tussenkomst** wordt de “exceptio obscuri libelli” opgeworpen. Uit de lezing van het middel, noch uit de lezing van de verklaring bij het middel, kan afgeleid worden welke rechtsregels de verzoekende partij geschonden acht.

De inrichting is verenigbaar met het bestemmingsvoorschrift van het gewestplan, nu het ontegensprekelijk een K.M.O. betreft.

Het gewestplan kwam er nadat de inrichting ter plekke reeds werd uitgebaat. Door de inkleuring van het betrokken perceel als K.M.O.-gebied, blijkt duidelijk dat de opstellers van het gewestplan de onderneming als een K.M.O. beschouwden. Uit de toelichtingsnota bij het gewestplan blijkt de duidelijke bedoeling om ten behoeve van bestaande bedrijven enkele bijkomende zones aan te duiden als K.M.O.-zone.

De verzoekende partij licht niet toe waarom de onderneming een industriële activiteit zou voeren.

De overwegingen op p. 6 van de bestreden beslissing spreken de bewering van de verzoekende partij tegen als zou de minister geen rekening hebben gehouden met de omliggende bebouwing. Wat betreft het ontbreken van een bufferzone merkt de minister terecht op dat deze moet worden voorzien bij het verlenen van een bouwvergunning voor de randpercelen.

De tussenkommende partij wijst op de gunstige adviezen die werden uitgebracht.

Het bestreden besluit is het resultaat van een discretionaire afweging door het vergunningverlenend bestuur van alle elementen van het dossier. De verzoekende partij legt de opportuniteit van de bestreden beslissing aan de Raad van State voor. Het komt de Raad niet toe zulks te toetsen, tenzij de beslissing kennelijk onredelijk is, wat in casu niet het geval is.

De tussenkommende partij dient zich aan de exploitatievoorwaarden te houden. Ondertussen werden reeds belangrijke investeringen gedaan. Een erkend bodemdeskundige is bezig met het rapporteren van een bodemonderzoek en zal de reeds daadwerkelijk uitgevoerde saneringswerken eveneens rapporteren. Er is bijgevolg geen enkele kennelijke onredelijkheid in de beslissing van de minister om een sanering op te leggen, zonder daarvan de resultaten op voorhand te kennen.

3.1.1.5. In haar **toelichtende memorie** stelt de tussenkomende partij nog dat het volkomen onjuist en onbewezen is dat het vastleggen van de gewestplanbestemming K.M.O.-zone zou vastgesteld zijn met het oog op het “uitdoven” van het bedrijf dat aldaar reeds gevestigd was. Uit de toelichting bij het gewestplan blijkt zelfs het tegendeel. De tussenkomende partij betoogt :

“Volgens de Richtlijn van de Vlaamse Gemeenschap tot toepassing van de Wet op de economische expansie en de kleine en middelgrote ondernemingen en het Decreet van de Vlaamse regering tot bevordering van de economische expansie in het Vlaamse Gewest, waarnaar verwezen wordt in de thans opgeheven ministeriële omzendbrief van 3 januari 1992 houdende toelichting bij de artikelen 7 en 8 van het K.B. van 28 december 1972, wordt een onderneming als KMO beschouwd, wanneer deze voldoet aan drie criteria, met name dat er maximaal 40 werknemers worden tewerkgesteld, dat de jaaromzet maximaal 300 miljoen BF bedraagt en dat er maximaal een investering wordt gerealiseerd van 60 miljoen BF.

Welnu, tussenkomende partij beantwoordt aan voormelde criteria, terwijl de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven aanhaalt waaruit zou blijken dat de inrichting integendeel een industrieel karakter zou hebben”.

Wat het eerste en het tweede middel samen betreft stelt zij nog dat er intussen reeds belangrijke aanpassingswerken werden gedaan, zoals blijkt uit het saneringsplan dat op 17 februari 1997 werd overgemaakt aan de afdeling milieuvergunningen.

De tussenkomende partij verwijst voorts naar een gerechtsexpertsse waaruit blijkt dat de schade aan het bedrijfsgebouw het gevolg is van de onzorgvuldige werkuitvoering door de aannemer van de gemeente Zaventem;

3.1.2. **Bespreking**

Overwegende dat de bovenstaande argumenten als volgt worden beoordeeld :

3.1.2.1. Het middel is ontvankelijk, want voldoende duidelijk om te worden begrepen en besproken. Welke rechtsregel de verzoekende partij geschonden acht -en waarom- is voldoende duidelijk : de plicht tot formele motivering, zoals

onder meer vervat in de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De tussenkomen de partij wist zich voldoende te verweren tegen het middel.

3.1.2.2. De verwerende partij kwam, geheel conform het advies van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen en het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie, tot de bevinding dat de inrichting verenigbaar is met de ruimtelijke en de stedenbouwkundige voorschriften.

De verzoekende partij betwist niet dat de inrichting volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, gelegen is in een gebied voor ambachtelijke bedrijven of voor kleine en middelgrote ondernemingen.

Het blijkt niet dat de inrichting van de tussenkomen de partij onverenigbaar is met het bestemmingsvoorschrift van het gewestplan, nu het bedrijf redelijkerwijze kan beschouwd worden als een K.M.O. Er wordt niet betwist dat veertien personen tewerkgesteld worden, en de omvang van het bedrijf en het aantal en de aard van de opgestelde toestellen dwingen niet tot de conclusie dat het om een groot bedrijf gaat.

De verzoekende partij legt niet in concreto uit waarom het bedrijf een industriële exploitatie zou zijn.

Dat het bedrijf ligt in een klein gebied voor ambachtelijke bedrijven of K.M.O.'s, zodanig zelfs dat het precies past in het gebied, doet geen afbreuk aan de principiële verenigbaarheid ervan met de stedenbouwkundige voorschriften.

Uit niets blijkt dat de stellers van het gewestplan van oordeel waren dat het bedrijf omwille van stedenbouwkundige redenen diende te herlocaliseren of dat de betrokken percelen als K.M.O.-zone werden ingekleurd omdat aan het bedrijf een “uitdovend karakter” werd gegeven.

Dat er in een straal van honderd meter een twintigtal woningen liggen, dat het omgeven wordt door woongebied, en dat er op twee en op vier meter van de inrichting een woning ligt, toont op zich niet aan dat er een stedenbouwkundige onverenigbaarheid is. In elk geval blijkt uit de overwegingen in de aanhef van

de bestreden beslissing dat de verwerende partij niet voorbij ging aan het feit dat het bedrijf wordt uitgebaat in een dichtbebouwde omgeving.

3.1.2.3. De omstandigheid dat de inrichting een onderkomen indruk biedt, dat de baden in een slechte toestand zijn, dat het water in spoelbaden continu doorloopt en geloosd wordt in de riolering en dat de gevel in slechte staat is, dwingen niet tot de conclusie dat er hoe dan ook geen vergunning kon afgeleverd worden.

Wat de gescheurde gevel betreft stelt de bestreden beslissing dat het gevaar voorlopig geweken is omwille van de ondersteuning. Voorts is de exploitant onderworpen aan de algemene en de sectorale voorwaarden van Vlare II, onder meer wat betreft de lozing van afvalwaters. Ten slotte wordt als bijzondere exploitatievoorwaarde opgelegd dat de exploitant in overleg met een milieudeskundige, erkend in de discipline bodem, een saneringsplan moet opstellen met een concept van nog noodzakelijk te treffen maatregelen m.b.t. bodem- en grondwaterbescherming. De sanering is aan uitvoeringstermijnen gekoppeld. Uit het bestreden besluit blijkt voldoende waarom, spijs de vastgestelde tekortkomingen, risico's en gevaren, het verlenen van een vergunning toch nog mogelijk werd geacht mits het opleggen van aangepaste vergunningsvoorwaarden.

3.1.2.4. Vermits het bedrijf een saneringsplan moet laten opstellen en goedkeuren door de afdeling milieuvergunningen, en dit plan uitvoeringstermijnen dient te omvatten, moet het "bewijs" niet voorliggen dat de vergunningsaanvrager de saneringswerken wenst uit te voeren. Nu een en ander als vergunningsvoorwaarde werd opgelegd is de exploitant verplicht zich daaraan te houden.

3.1.2.5. Uit het bovenstaande dient besloten te worden dat het middel ongegrond is;

3.2. Tweede middel

3.2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de standpunten van de partijen aangaande het tweede middel als volgt worden ontwikkeld :

3.2.1.1. Het middel wordt in het **verzoekschrift** als volgt geformuleerd :

“Schending van de beginselen van Behoorlijk Bestuur, o.m. door schending van de Zorgvuldigheidsplicht en schending van het Redelijkheidsbeginsel.
verklaring :

A. Zorgvuldigheidsplicht :

a. De beslissing verwijst naar het feit dat op het Gewestplan de inrichting grenst aan een woongebied, ander dan een woongebied met landelijk karakter en gelegen is op een afstand van ca 750 meter van een woongebied met landelijk karakter, en ca. 200 meter van een woonuitbreidingsgebied en ca. 50 meter van een parkgebied.

De beslissende Overheid vergeet echter dat in een straal van 100 meter 20 woningen staan en dat de dichtstbijgelegen woningen zich bevinden op 2 meter en 4 meter van de inrichting, en dat zij gelegen is in de bebouwde kom van de Gemeente.

Het zijn deze laatste vaststellingen die doorslaggevend moesten zijn bij het beoordelen van het verlenen van een vergunning en niet de zogezegde afstanden, die vermeld zijn op het Gewestplan van ca. 750 meter van een woongebied met landelijk karakter en ca. 200 meter van een woonuitbreidingsgebied.

Uit de vaststellingen ter plaatse blijkt dat de inrichting midden in een woongebied ligt.

Daarenboven is de vaststelling dat de inrichting ligt in een op het Gewestplan aangegeven KMO-zone misleidend, zodat ze niet kan dienen als een aanvaardbare fundering van de beslissing, gezien de KMO-zone zich enkel beperkt tot de plaats waar de inrichting zich bevindt.

De Overheid heeft het beginsel van KMO-zone ingeroepen, zonder echter rekening te houden met het omliggend woongebied.

Het is dan ook duidelijk dat de Overheid bijzonder lichtzinnig en terzake onzorgvuldig is opgetreden.

Uit de vaststellingen gedaan door de Gemeente, blijkt dat het bedrijf omsloten is door een woongebied, met in de onmiddellijke omgeving een rust- en verzorgingstehuis, een school, en privé-woningen. De Overheid heeft er ook geen rekening mede gehouden dat de bewerkingen(baden) en de opslag van schadelijke stoffen niet aanvaardbaar zijn, gelet op de inrichting van het bedrijf zelf, de gebreken van het bedrijf zoals de

Overheid zelf erkent en de plaatselijke toestand. Bij de beoordeling diende men in de eerste plaats rekening te houden met de aanpalende eigendommen en de bewoning.

Ook stelt de beslissing vast dat belangrijke werken dienen uitgevoerd om de exploitatie van de inrichting bestaande te maken met de omgeving, zowel op het vlak van de risico's voor de externe veiligheid, als op het vlak van de hinder, effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting; zij stelt zelfs dat een belangrijk saneringsplan dient opgesteld te worden, hetwelk dient goedgekeurd door de afdeling Milieuvergunningen.

Gezien dit saneringsplan nog dient opgesteld en voorgelegd aan de Overheden en dus de beslissende Overheid er nog geen kennis van heeft, is het onaanvaardbaar dat zij reeds een vergunning toekent voor de exploitatie voor een duur van 20 jaar.

Het is duidelijk dat door deze handelwijze, de Overheid de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

B. Schending van het Redelijkheidsbeginsel :

Uit het voorafgaande en nl. de argumentatie onder het eerste middel en onder het begrip 'schending van de Zorgvuldigheidsplicht', volgt dat men moet besluiten dat de Overheid ook tekort geschoten is aan het Redelijkheidsbeginsel.

Immers, de Overheid stelt vast dat de inrichting, nl. het gebouw veel gebreken vertoont, dat de exploitatie eveneens veel gebreken vertoont, dat belangrijke investeringen dienen verricht en dat een saneringsplan dient opgesteld.

De beslissende Overheid heeft nog geen kennis van dit saneringsplan; noch heeft zij onderzocht of dat de vergunningaanvrager bereid is zulks saneringsplan uit te voeren, alsook of de aanvrager deze kan uitvoeren.

Bij gebreke van deze kennis kon de Overheid dan ook redelijkerwijze geen vergunning verlenen voor 20 jaar. Te meer, daar het haar bekend was dat de vergunningaanvrager bij het indienen van zijn bezwaren zelf stelde dat een eventuele herlocalisatietermijn van vijf jaar noodzakelijk is.

Men vindt dan ook in de beslissing geen enkele redelijk aanvaardbare motivering, waarom de Overheid de vergunning, toegekend door de Bestendige Deputatie voor een termijn van 2 jaar, zomaar verlengd heeft en gebracht op 20 jaar.

Het is dan ook duidelijk dat de beslissing terzake van de Overheid redelijkerwijze niet aanvaardbaar is en dat zij ook niet steunt op naar redelijkheid aanvaardbare motieven".

3.2.1.2. In de **memorie van antwoord** betoogt de verwerende partij :

- "Ook hier verliest verzoekende partij uit het oog dat :
- zijzelf bouwvergunningen heeft verleend zonder bufferzones te voorzien in de onmiddellijke omgeving van het bedrijf;

- bijzondere strenge milieuvoorwaarden en een saneringsplan worden opgelegd aan het bedrijf, zonder dewelke de exploitatie kan stilgelegd worden;
 - de enorme investeringen die van het bedrijf verwacht worden een vergunningstermijn van 20 jaar verantwoorden;
 - de Minister de gunstige adviezen van AROHM, de Vlaamse Milieumaatschappij en de gewestelijke milieuvergunningscommissie heeft gevolgd.
- Kortom verzoekende partij bekritiseert de opportuniteit van de beslissing : dit kan niet met een annulatieberoep voor de Raad van State.
- De beginselen van behoorlijk bestuur werden terzake niet geschonden zodat ook het tweede middel ongegrond is”.

3.2.1.3. In de **memorie van wederantwoord** wijst de verzoekende partij er (andermaal) op dat het bedrijf een “uitdovend karakter” moest hebben.

De overheid legde onvoldoende voorwaarden op om de veiligheidsrisico’s, de nadelige effecten op de bodem, water, mens en milieu te beperken of uit te schakelen.

Het is niet bewezen dat het bedrijf investeringen wenst te doen die slechts kunnen afgeschreven worden over twintig jaar. Het bedrijf stelde integendeel een herlocalisatietermijn van vijf jaar voor.

De afdeling milieuvergunning adviseerde ongunstig.

Ten onrechte wordt voorgehouden dat de verzoekende partij de opportuniteit van de bestreden beslissing bekritiseert.

3.2.1.4. In het **verzoekschrift tot tussenkomst** vraagt de tussenkomende partij zich af of het tweede middel wel een autonoom middel is dat zich onderscheidt van het eerste, en of het dus ontvankelijk is.

Voor de weerlegging van het tweede middel verwijst de tussenkomende partij in hoofdzaak naar haar weerlegging van het eerste middel (die zij samenvat).

De verzoekende partij bekritiseert de opportuniteit van de bestreden beslissing. Die beslissing is evenwel niet kennelijk onredelijk.

Dat de tussenkomende partij zelf een herlocalisatietermijn van vijf jaar zou gesuggereerd hebben is volstrekt naast de kwestie. Dit moet gezien worden in het licht van een financieringsprobleem. De n.v. ALUMETAL heeft in eerste

instantie gewezen op de planologische verenigbaarheid van de inrichting en gesteld dat er geen reden was om de verdere exploitatie van de inrichting te verbieden. De suggestie om te herlocaliseren binnen de vijf jaar gebeurde in zeer ondergeschikte orde.

3.2.2. Bespreking

Overwegende dat de bovenstaande argumenten als volgt worden beoordeeld :

3.2.2.1. De verwerende partij “vergeet” geenszins dat zich in een straal van honderd meter twintig woningen bevinden waarvan één op twee en één op vier meter, en dat de inrichting ligt in de bebouwde kom van de gemeente. Uit de aanhef van de bestreden beslissing blijkt integendeel dat deze elementen wél in overweging werden genomen.

3.2.2.2. De vaststelling dat de inrichting in K.M.O.-gebied ligt is niet misleidend maar correct, en in de bestreden beslissing wordt geenszins verheeld dat de inrichting midden in een woongebied ligt.

Uit de opgelegde vergunningsvoorwaarden blijkt dat rekening gehouden werd met de kenmerken van het bedrijf en de omgeving. De verzoekende partij levert in wezen een opportuïteïtskritiek op de bestreden beslissing, doch zij toont niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig handelde of kennelijk onredelijk tewerk ging.

3.2.2.3. Wat betreft het opleggen van een saneringsplan en de aanvaardbaarheid van deze werkwijze kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.2.4. Voorts weze ook hier herhaald dat de bestreden beslissing, gelet op de motivering ervan, en de opgelegde exploitatievoorwaarden, niet als kennelijk

onredelijk overkomt en dat de verzoekende partij in wezen een opportuiniteitskritiek uit.

Bovendien sluit het bestreden besluit volledig aan bij het eenparig uitgebracht advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie.

3.2.2.5. Uit het bovenstaande dient besloten te worden dat het middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 74,37 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven maart tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.